

MĂRTURIILE CANDIDAȚILOR PENTRU BOTEZ

pag. 3

PROVOCAREA RUSALIILOR

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

(Faptele apostolilor 2:37-38)

pag. 2

PROVOCAREA RUSALIILOR

pastor Daniel Chereji

Confrunțați la un moment dat cu Cuvântul lui Dumnezeu, suntem obligați să luăm o decizie.

Puterea mesajului sfânt are un asemenea impact încât te conduce spre luarea unei decizii.

În fața Cuvântului realizezi că trebuie să hotărăști ce faci cu viața ta.

Când au înțeles predicarea Cuvântului, oamenii din ziua Rusaliilor au fost nevoiți să decidă, tocmai de aceea au întrebat: „ce să facem?”

Adevărul este că nu puteau face prea multe lucruri. Se puteau preface că n-au auzit nimic, puteau să-și continue viața, măcinați de vinovăția răstignirii Fiului lui Dumnezeu, purtând până la moarte și dincolo de ea, stigmatul unor vieți rulate de păcat.

Se puteau scuza, se puteau preface că au viață religioasă chiar dacă inima le era goală.

Își puteau îneca nevoia de Dumnezeu muncind, distrându-se sau făcând orice alt lucru care să le țină mintea ocupată.

Îi puteau învinovăți pe preoții cei mai de seamă, pe Iuda, sau pe romani, pozând în postura de victime nevinovate care au fost manipulate.

Însă toate aceste scuze și încercări de a se eschiva în fața Cuvântului nu le-ar fi dat pace.

Așa că singurul lucru înțelept pe care-l puteau face era să se pocăiască.

Pocăința a însemnat asumarea vinovăției. A însemnat recunoașterea statutului de oameni păcătoși care au nevoie disperată de iertarea lui Dumnezeu. Pocăința a fost ocazia de a rupe legătura cu trecutul păcătos, trăit după firea pământească.

Pocăința le-a adus ștergerea vinovăției

și iertarea păcatelor.

Doar prin pocăință își puteau reface relația ruptă cu Dumnezeu și doar așa puteau fi beneficiarii darului Sfântului Duh.

Pocăința le-a schimbat viața și a făcut din ei ființe noi, capabile să trăiască prin puterea lui Dumnezeu sub influența Duhului Sfânt, o viață pe care nici nu și-ar fi putut-o imagina, ancorată în speranța vieții eterne.

Confrunțați la rândul nostru cu puterea provocatoare a Cuvântului lui Dumnezeu, nu putem ocoli răspunsul la întrebarea: „ce să facem?”

Să urmărim vechea viață, nesigură, păcătoasă, aridă, sortită eșecului și disperării, să ne prefacem că n-am auzit nimic, să ne lăsăm și pe mai departe mânați de idealuri mărunte sau să avem curajul să ne dăm pe mâna lui Dumnezeu ca să ne transforme așa cum crede El de cuviință?

Te poți întoarce ca un laș, fugind de propria ta fericire sau poți cădea la picioarele Mântuitorului, pocăindu-te în vederea iertării păcatelor și căpătării vieții veșnice.

Tu ce vei face?

MĂRTURIILE

CANDIDAȚILOR

PENTRU BOTEZ

Întotdeauna am avut o părere foarte bună despre mine în sensul că eu am considerat că dacă nu fumez, nu beau, și merg din când în când la biserică, sunt o persoană credincioasă.

După ce l-am născut pe Bogdan, el a reprezentat tot universul meu, singura mea preocupare devenind hrana lui, sănătatea lui și în special educația lui. Din această cauză am venit cu el la Clubul Awana, unde am găsit niște copii care erau educați așa cum îmi doresc eu să fie copilul meu. Anul trecut, Bogdan a avut o problemă de sănătate și așteptând rezultatul unei analize de care depindea viața copilului meu, eram disperată, și rugându-mă am spus: „Doamne, știu că nu sunt copilul Tău, știu că de doi ani bați la ușa inimii mele și eu nu-ți deschid dar te rog din suflet, fă-mi copilul sănătos și-Ți promit că mă pocăiesc,.. Dar după ce analiza respectivă a ieșit bine, eu am uitat ce i-am promis Domnului, și mi-am văzut în continuare de viața mea goală și fără mari bucurii de musafir în biserică.

„Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”

(Apocalipsa 7:13)

În anul care a urmat acelei promisiuni pe care nu mi-am ținut-o, totul mi-a mers foarte prost, au urmat necazuri în familie, probleme la serviciu, în căsnicie și tot felul de alte probleme.

Citind într-o seară Biblia, am găsit în Eclesiastul 5:4, „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința, pe care ai făcut-o.” Atunci am știut că viața mea trebuie să se schimbe imediat și dacă aș fi putut să mă botez atunci, în acea clipă, aș fi făcut-o cu mare bucurie. Am simțit în acel moment că nu mai sunt singură doar cu cei dragi ai mei, am simțit că am un mare ajutor care nu mă va dezamăgi niciodată:

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13:5-6)

 Diana Jeler

Mă numesc Dumitru Mihai și m-am născut în Brăila, într-o familie de ortodocși. Familia mea era după spusele mamei, o familie credincioasă, dar spre uimirea mea de mai târziu, nu era în toată casa nici o Biblie. Înainte de a deveni copilul Domnului eram un mare păcătos, fumam beam alcool, trăiam cu multe femei și eram și un împătimit al jocurilor de noroc gen: pariuri sportive, păcate de care mă căiesc și astăzi. Într-o zi cu voia Domnului, am cunoscut-o pe viitoarea mea soție, Mioara, pe Internet, ea fiind în America și eu în România. Pe când

eram doar prieteni, ea mi-a spus într-una din zile că ea este baptistă, ceea ce m-a făcut să devin curios cu privire la ceea ce înseamnă pocăit, baptist. Printre primele sfaturi pe care mi le-a dat a fost să îmi procur o Biblie și să încep să o citesc. Au urmat apoi multe discuții pe subiectul acesta, despre lucruri elementare în credință, făcându-mă din ce în ce mai curios. După venirea ei în țară, am început să mergem la biserica baptistă „Sfânta Treime”, din Brăila, cunoscând acolo o adevărată familie de frați și surori în credință. Trebuie să precizez, că încă de la începutul relației mele cu Mioara, familia mea a fost împotriva dorinței mele de a alege acest drum drept, al credinței. Alături de mine și de Mioara, în tot acest timp petrecut în Brăila, au fost frații și surorile din biserică, ceea ce ni se întâmplă și astăzi aici, în Casa Domnului, din Baia Mare, sprijin pe care l-am simțit și îl simțim cu adevărat, motiv pentru care ne rugăm Domnului să îi binecuvânteze pe toți. În fiecare zi, în Brăila, existau certuri între mine și mama mea, cu privire la pocăință, ajungând să îmi spună diferite vorbe negândit, în legătură despre tot ce reprezintă pocăiți, bapțiști. O dată stabilit în Baia Mare, am început să vin la biserica „Biruința”, de prin decembrie 2008, și am simțit aripa ocrotitoare a Domnului prin sprijinul moral care n-i l-au acordat atât familia Chereji, cât și familia Andreicuț. Am vrut să devin copilul Domnului, deoarece am aflat adevărul despre viața veșnică, pe care mi-o pot asigura de aici de pe pământ. Citind biblia, auzind predici, am început să văd cu totul altfel lucrurile, nu mai las lumescul să-mi conducă viața, să mă coordoneze după anumite tipare, ci mă rog Domnului, să facă voia Lui cu viața mea, și știu că am făcut cea mai bună alegere, cu toate că sunt conștient că mai am multe de învățat, dar Domnul ne vede, ne

cercetează și se îngrijește de noi. Îi mulțumesc Domnului că m-a făcut și pe mine copilul Lui, m-a așezat sub aripa Lui ocrotitoare, are grijă de toți copiii Lui, ca un tată milostiv. Domnul mi-a așezat foarte mult viața și mă folosește în toată lucrarea Lui, mă cercetează, și mă îndreaptă acolo unde eu calc strămb. Îi mulțumesc Tatălui meu ceresc, că m-a scos din întuneric și m-a așezat în lumina Lui călăuzitoare, în viața veșnică și dreaptă, și mă rog zi de zi să facă asta și cu familia viitoare mele soții, și cu familia mea. Domnul este singurul care m-a îndreptat pe acest pământ, aveam o viață, după spusele oamenilor, frumoasă, dar ceva în mine dorea altceva, și îi mulțumesc Domnului că prin Sfântul Duh, a făcut ca acea viață plină de păcat, să fie dată uitării, și să mă așeze pe brațul Lui ocrotitor. Acum, îmi râde inima de bucurie, când știu ce sigur mă simt lângă Tatăl meu ceresc, și mi se umplu ochii de lacrimi, și îi cer iertare Domnului pentru tot ceea ce am făcut. Știu că mereu se face numai voia Lui. „Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos!” (2 Tesaloniceni 3:5) Amin.

 Dumitru Mihai

Mă numesc Pop Letiția, m-am născut în județul Sălaj, comuna Buciumi, într-o familie de ortodocși. Copil fiind, mergeam cu bunica mea la adunare, unde îmi plăcea să spun poezii, dânsa mergea la Oastea Domnului.

Cu timpul, mergând la liceu, m-am îndepărtat de adunare, dar Dumnezeu în îndurarea Lui mare, cu ocazia unui eveniment, m-a cercetat, iar eu am văzut că Dumnezeu mă iubește.

În casa noastră ocazional se citea, se vorbea, se cânta despre Dumnezeu, dar fără să-l cunoaștem cu adevărat. Evenimente tragice în familie mi-au marcat tinerețea. Inima mea tânjea să-l cunosc pe Dumnezeu. În repetate rânduri, în necazuri fiind, am cerut Domnului ajutorul, și i-am promis că mă voi preda Lui dacă mă va trece cu bine peste ele. Această promisiune m-a urmărit toată viața. A urmat apoi căsătoria și Dumnezeu m-a binecuvântat cu doi copii.

Am trecut prin multe necazuri și încercări, și m-am agățat iar cu disperare de promisiunea pe care o făcusem Domnului.

Cu cât doream să mă apropii mai mult de Dumnezeu, împotririle erau mai mari, dar Domnul este întotdeauna biruitor.

Domnul, în îndurarea Sa, mi-a cercetat inima, mi-am văzut păcatele, și nevoia de a fi spălate prin sângele Lui.

Letiția Pop

Viața capătă un sens! Ce este mai important se află totuși dincolo de ea și tocmai aceasta este esența. Despre ce vorbesc?

Ei bine, m-am născut acum 17 ani în Borșa, pe atunci părinții mei nefiind creștini. La vârsta de 5-6 ani am avut contact cu ceea ce însemna de fapt Dumnezeu, cine este și ce a făcut pentru mine. Tatăl meu a început să frecventeze o biserică baptistă din Vișeu și de cele mai multe ori mergeam cu el.

Când am mai crescut am mers în multe tabere creștine și acolo mi-am făcut prieteni creștini și mi-am predat inima Domnului Isus.

Anii au trecut, dar parcă aveam o rețineră în a-L mărturisii public pe Domnul în apa botezului. Mi se părea că nu eram destul de bună și nici pe departe perfectă. Mai apoi mă gândeam că aveam să-mi pierd toți prietenii, iar colegii de școală o să mă creadă o ciudată.

Am realizat nu mult după, că toate acestea erau mult mai prejos decât maiestatea lui Dumnezeu și că nu vreau să rămân în armata Diavolului având în vedere că auzisem de multe ori că nu există nici o cale de mijloc.

Când m-am mutat în Baia Mare am fost impresionată de tinerii de aici, de felul prietenos de a mă aborda și într-adevăr ei sunt exemple vii pentru mine și pentru devotamentul lor pentru Hristos.

Viața pentru mine are sens și nu vreau s-o trăiesc decât ca și copil al lui Dumnezeu.

Amalia Lupu

Mă numesc Bican Alina sunt din Sălaj-Bodia, am 17 ani, sunt în clasa a X-a la liceu. Am crescut într-o familie de ortodocși.

Mi-am dorit foarte mult să vin în Baia Mare pentru că aici am o mătușă și Dumnezeu mi-a împlinit această dorință.

Cu doi ani în urmă am venit cu mătușa mea Letiția la biserică și mi-a plăcut foarte mult și așteptam cu nerăbdare să vin în casa Domnului.

Îmi plăcea foarte mult și în acest loc mă simțeam cel mai bine, dar parcă îmi lipsea ceva.

Predicile, poeziile, cântările toate parcă aveau un mesaj pentru mine și atunci mi-am dat seama că îmi doresc să fiu copilul lui Dumnezeu.

De atunci viața mea s-a schimbat și orice încercare sau problemă o aveam mă rugam Domnului și El mă ajuta.

Domnul în îndurarea Sa mi-a cercetat inima, mi-am văzut păcatele și nevoia de a fi spălată prin Sângele Lui.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ (Ioan 3:16)

 Bican Alina

Mă numesc Tămășan Daniel și am 14 ani. M-am născut într-o familie creștină membră a acestei biserici. Când eram mai mic, mersul la biserică era pentru mine o obișnuință și era o bună ocazie de a mă întâlnii cu prietenii mei. Superficialitatea mea față de biserică m-a făcut să devin tot mai nepăsător față de Dumnezeu și biserică. Pentru mine toate lucrurile din biblie au devenit o obișnuință și așteptam cu nerăbdare să se termine cât mai repede predica, ca să pot merge acasă sau împreună cu prietenii mei în oraș. Mi-e rușine să recunosc dar în sufletul meu eram diferit de cum eram pe dinafară.

Cu timpul, am crescut iar sufletul meu devenea din ce în ce mai robit de păcat și începusem să mint tot mai mult, să vorbesc lucruri urâte și mă îndepărtam de Dumnezeu tot mai mult.

Dar într-o seară, la o evanghelizare la noi la biserică a fost o predică despre calvarul, durerea și suferința pe care le-a îndurat Domnul Isus înainte să fie răstignit. În acea seară am fost pentru prima dată extrem de atent la predică și mă abțineam cu greu să nu plâng auzind ce chinuri greu de imaginat a îndurat Domnul Isus. Atunci am fost profund atins și m-am rușinat și m-am văzut cel mai mizerabil și mai păcătos om din lume. Atunci mi-am dat seama că Domnul Isus mă dorește pentru El și mi-am dat seama că viața fără El nu este decât o plăcere efemeră și care se termină cu îngrozitorul foc al iadului.

În acele clipe mi-au trecut prin minte multe gânduri și întrebări despre viața mea și legătura mea cu Dumnezeu. Atunci mi-am dat seama că Duhul Sfânt mă cercetează și am realizat că îmi doresc mai mult să fiu cu Dumnezeu pentru totdeauna în Împărăția Lui decât o viață de 70 de ani de bucurie falsă și o veșnicie în chinuri împreună cu Diavolul.

Acum îl simt pe Dumnezeu că, este

alături de mine în fiecare zi și mă ajută să trec peste toate greutatele și mă ajută la fiecare pas. M-am hotărât să îi dedic Lui viața mea și să îl urmez pe El pentru veșnicie și să mă păstrez cât mai curat pe calea Lui.

 Tămășan Daniel

Mulți dintre dumnea-voastră mă cunoașteți, dar pentru cei care nu mă cunosc aș dori să mă prezint.

Mă numesc Raul Buruian, sunt născut în orașul Baia Mare, pe date de 13 iulie 1995, într-o familie de creștini bapțiști.

Părinții mei și-au îndeplinit misiunea încredințată de Dumnezeu, de a mă crește și a mă educa. De la o vârstă fragedă m-au adus la biserică, m-au învățat să îl includ în planurile și în gândirea mea pe Dumnezeu. Frecventând biserica, mi-am dat seama că nu pot să fac nimic fără Domnul Isus, nu pot realiza ceva fără El.

Îi mulțumesc în mod special fratelui Daniel pentru predicile minunate pe care le spune, pentru că Domnul prin ele mi-a arătat ce trebuie să aleg.

De când l-am primit pe Domnul Isus în inima mea cu adevărat, viața mea s-a schimbat.

Biblia spune că ce credem în inima noastră trebuie să mărturisim cu gura noastră.

„Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10:10)

 Buruian Claudiu Raul

Numele meu este Ghiță Măgurean, sunt din Dumbrăvița, fac parte dintr-o familie de ortodocși și mai am încă trei frați. Am lucrat în cadrul M.Ap.N. și am intrat într-un colectiv de cadre unde se consumau băuturi alcoolice și se jucau jocuri de noroc în așa fel încât nu-mi ajungeau banii de la o soldă la alta.

Începând de anul trecut am lucrat la fratele Mihai Berchi împreună cu o echipă de pocăiți care m-au îndrumat pe calea cea dreaptă. Eram la lucru în Arad și într-o seară frații Nicu Jecan și Mihai Măluț s-au pus să citească în Biblie și m-am uitat la ei cum citeau, la un moment dat m-au întrebat dacă mă interesează. Le-am răspuns DA și de atunci am muncit numai cu ei, mi-au tot spus din Biblie și m-au încurajat. Fratele Mihai mi-a dat o Biblie și am început să studiez singur și am găsit la 1 Ioan 5:11-13, „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi,

care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.“ (1 Ioan 5:11-13).

În tot cursul anului trecut am umblat cu frații la adunări în Arad, Chișinău, Țicău. Anul acesta am umblat la această biserică fiindcă este mai aproape și simt nevoia ca tot timpul să citesc în Biblie, de aceea m-am hotărât să mă pocăiesc ca să fiu iertat de păcate și să trăiesc o viață nouă.

 Ghiță Măgurean

Mă numesc Kovacs Bela, locuiesc în Baia Mare și am 49 de ani. În 1995, o boală grea m-a pus la pat și după o operație dificilă am avut complicații care m-au adus aproape de moarte. În acele momente grele, eu de pe patul spitalului am făcut o promisiune lui Dumnezeu că dacă mă voi însănătoși, mă voi întoarce la Dumnezeu.

Dumnezeu mi-a ascultat ruga dar eu nu mi-am ținut promisiunea în toți anii care au urmat, până în prezent. Așa cum tâlharul de pe cruce, în ultimul moment a crezut în Isus Fiul lui Dumnezeu și a fost mântuit, tot așa și eu cred că Dumnezeu mă iartă de toate păcatele prin

credință în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care și-a dat viața pentru noi păcătoșii, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

 Kovacs Bela

Numele meu este Petrule Rozalia, locuiesc în Nistru și sunt văduvă.

Am auzit Cuvântul lui Dumnezeu dar deși inima mea a fost mișcată, femeile din jurul meu m-au descurajat și m-au făcut să dau înapoi, spunându-mi că n-ar trebui să părăsesc religia în care m-am născut.

Cu toate acestea am frecventat bise-

Mă numesc Blidar Camelia, sunt din Baia Mare, am 14 ani și sunt în clasa a VII-a. Am crescut într-o familie de creștini ortodocși.

Am început să vin la biserică în urmă cu patru ani împreună cu bunica mea fiind invitate de mătușa Veronica. Mi-a plăcut foarte mult și am continuat să vin.

Într-o zi Duhul lui Dumnezeu mi-a cercetat inima și mi-a deschis ochii să văd cât de mult m-a iubit, că a fost în stare să-și dea viața în locul meu. L-am primit cu bucurie pe Isus în inima mea și doresc să urmez calea Sa.

Deși unele persoane au căutat să mă întorcă, eu mi-am văzut în continuare de drumul pe care l-am ales.

Sunt foarte fericită că mă aflu aici împreună cu mama mea, recunosc că mi-aș fi dorit să fie și tatăl meu, dar sunt sigură că Dumnezeu

va lucra și la inima lui.

Mă bucur că Domnul a avut milă de mine și m-a luat sub aripa Lui. Îi mulțumesc pentru tot ce a făcut și va face în viața mea.

Blidar Camelia

rica și i-am rugat pe frații din Nistru să se roage pentru mine ca să mă pot hotărî pentru Cristos.

La un moment dat m-am îmbolnăvit grav în așa fel încât medicii nu mi-au dat multe șanse de supraviețuire.

Am strigat către Domnul să mă vindece și El m-a vindecat.

Tot El mi-a dat putere să mă pot pocăi și să mă împotrivesc celor care căutau să mă abată de la a mă dărui lui Cristos.

Nu știu atât de multe lucruri despre credință dar știu că Isus Cristos este Mântuitorul meu personal și că El îmi dă putere să biruiesc.

Nu mă mai interesează ce zice lumea pentru că eu sunt decisă să merg pe acest drum până la capăt.

 Petrule Rozalia

Numele meu este Blidar Diuța, provin din Băița de sub Căldru, am 35 de ani și sunt născută într-o familie de creștini ortodocși. Însă, pe când aveam 9 ani mama mea sa botezat la biserica pentecostală de la noi din sat. Mergeam și eu cu ea la biserică și îmi plăcea foarte mult. Vreau să vă povestesc una dintre lucrările pe care le-a făcut Dumnezeu în familia mea.

La vârsta de 42 de ani mama a rămas însărcinată cu sora mea, la naștere a avut complicații, urma să o opereze fără succes, după o lună de zile de eforturi ale medicilor au constatat că nu se mai poate face nimic. L-au chemat pe tata la spital, eram și eu cu el, nu voi uita niciodată vorbele pe care i le-a spus medicul și anume: „Ce copil ți-a trebuit la vârsta aceasta?”

Tatăl meu foarte supărat i-a răspuns: „așa a vrut Dumnezeu,” iar medicul pe un ton mai aspru i-a zis: „atunci Dumnezeu să ți-o vindece pentru că eu nu mai am ce să-î fac.”

Bineînțeles auzind aceste cuvinte am plâns cu amar, mă gândeam că mama mea va muri.

Primul lucru când am ajuns acasă la țară am mers la biserică (deja toată lumea știa despre starea ei de sănătate) și printr-un bilet adresat bisericii am scris să se facă o rugăciune specială pentru vindecarea ei. În aceea rugăciune am zis: Doamne Isuse dacă mama mea se va vindeca promit că mă voi întoarce la tine. Dumnezeu a răspuns rugăciunii și nu după mult timp mama împreună cu sora mea s-au întors acasă, însă eu promisiunea nu mi-am respectat-o. Aveam 15 ani atunci, acum am 35 de ani, în toți acești 20 de ani Dumnezeu mi-a făcut mult bine, tot ce mi-am dorit El mi-a dat, am un soț minunat care mă iubește, două fetițe superbe, Camelia (care este aici cu mine) și Amalia de care sunt foarte mândră și multe alte lucruri la care nu îndrăzneau să visez dar Domnul este așa de bun pentru că are grijă de noi. E adevărat că a trebuit să plecăm din țară, timp de șapte ani am lipsit din viața fetițelor noastre pentru a ne face o situație materială bună. Însă în sufletul meu nu aveam pace și liniște. După ce ne-am întors acasă am vorbit cu mama soacră (ea a avut grijă de fete în toți acești ani și vreau să-i mulțumesc pentru tot). Ne-a invitat aici la biserică.

Din prima zi când am venit mi-a plăcut totul, am simțit prezența Duhului lui Dumnezeu care mă cerceta. Am venit din ce în ce mai des, în fiecare predică spusă de fratele Daniel mă regăseam. În momentele acelea m-am simțit cea mai păcătoasă ființă de pe pământ, mi-am amintit toate lucrurile ce le-am făcut care nu erau după voia Lui, promisiunea făcută în

urmă cu 20 de ani, eram plină de regrete, și într-o zi am venit cu o inimă sinceră și i-am cerut iertare Domnului meu și m-a iertat, l-am chemat în inima mea și a venit, îi mulțumesc că a avut milă de mine. Vreau să vă spun în încheiere că viața mea s-a schimbat. Orice probleme am, le las în grija Domnului meu, gândesc altfel, iau lucrurile așa cum vin, mă simt protejată, nu mi-e frică de nimic, iubesc mai mult, în concluzie sunt fericită că-l am pe Dumnezeu cu mine tot timpul. Sunt o mamă fericită văzându-și fiica că a ales să fie copilul lui Dumnezeu.

Îi mulțumesc Tatălui ce și-a dat pe unicul Său Fiu ca să moară pentru păcatele mele ca eu să am parte de mântuire. Slăvit să fie în veci de veci.

 Blidar Diuța

Mă numesc Ioana Popovici, sunt din Șomcuta-Mare, am crescut într-o familie modestă împreună cu sora mea mai mică. Bunica din partea tatălui ne ducea la biserică în fiecare duminică, ne plăcea și am cântat în corul pentru copiii vreo trei ani. Am absolvit liceul în Șomcuta-Mare, acolo l-am cunoscut pe soțul meu. Ne-am căsătorit în urmă cu șapte ani. Am fost o persoană mândră, încăpățânată care nu prea știa cuvintele „iartă-mă sau îmi pare rău,„. Am avut o nuntă frumoasă, creștină, i-am plăcut pe oamenii aceia, erau sinceri și ne tratau ca și cum am fi fost din aceeași religie, mi-au plăcut cântările și învățăturile pe care le-am auzit referitor la familie, dar a trecut și nu am luat în seamă. Domnul ne-a binecuvântat cu băiețelul nostru care are șase ani jumătate, și la patru ani diferență cu fetița care are acum doi ani jumătate. Îmi plăceau petrecerile, dar mai ales dansul, am făcut parte din Clubul de dans po-

pular timp de patru ani.

La un an după ce s-a născut fetița, am făcut o depresie, medicii au spus că era în urma activității intense pe care o aveam cu cei doi copii, stres, supărări și altele, astfel încât am fost diagnosticată cu atac de panică, tulburare afectivă majoră cu tentă de suicid. Eram tot timpul închisă în casă, nu suportam lumina, nu-l suportam pe soțul meu, pe copiii mei, mă gândeam că voi muri, toate zilele erau pentru mine la fel. Am încercat să găsesc răspuns la oameni, dar nu l-am găsit, căutam și nu știam ce, nu-mi găseam locul, eram agitată, plângeam tot timpul și nu știam motivul. Prin această boală de nervi, Domnul mi-a tăiat calea, de multe ori o face nu tocmai cum am vrea noi, la unii prin accidente, la alții prin boli (ca și cazul meu), ne face să înțelegem că nu putem trăi fără El. Am urmat tratamentul psihiatric, dar mama l-a întrebat pe preotul din biserică de la noi dacă poate să facă ceva slujbe pentru mine. Acesta mi-a dat să citesc Psalmul 143. L-am citit, am început să citesc și alți Psalmi, mă regăseam în ei. M-am rugat într-o seară cum știam: „Doamne, eu știu că tu poți să mă faci bine, nu sunt bolnavă de sunt, suflul

meu are nevoie de Tine, te căutam pe Tine, și de Tine aveam nevoie, aș vrea să te urmez și să nu mă mai întorc la viața mea de dinainte,.. La scurt timp, viața mea a început să se lumineze, l-am rugat pe socrul meu să mă ia la biserică; în timp ce se cânta simțeam o bucurie lăuntrică, nu încetam să spun: „Doamne îți mulțumesc că m-ai scos la lumină,..”

Am participat la multe seri de evangelizare și m-am decis că vreau să mă botez. Soțul meu nu prea era de acord să mă duc la biserică, câteodată mergeam fără voia lui, recunosc. Nu mă credea, deoarece știa cât de mult îmi plăcea mie dansul și distracția. A încercat să mă tragă înapoi, spunându-mi să mai aștept, să-l aștept și pe el. I-am răspuns: „te iubesc, dar trenul spre veșnicie nu stă prea mult timp, eu mă grăbesc să am un loc în veșnicie, să fiu cu Domnul, și n-am să amân, mă voi ruga pentru tine, ca Domnul să se atingă de inima ta, și atunci vei fi cu mine,..”

Toți avem nevoie de Dumnezeu, îmi place să vorbesc oamenilor despre Isus, așa am întâlnit-o pe Ruth.

Domnul a murit pentru toți și pentru mine, pentru bogați și pentru săraci, și pentru bețivul din șanț, dar toți trebuie să-i recunoaștem sacrificiul ca să putem beneficia de mântuirea Lui.

↑
Ioana
Popovici

ANUNȚURI

Astăzi după-amiază de la ora 17: serviciu divin, actul punerii mâinilor și Cina Domnului.

Luni - ora 18 Serviciu de închinare
- Rusalii

Miercuri - ora 18 Repetiție de cor

Joi - ora 18 Biserică

Sâmbătă - ora 18 Întâlnirea de tineret

Duminică - ora 10 și 17 Servicii de închinare

ANUNȚ PENTRU COPII

Duminică, 14.06.2009, la ora 17.00, va avea loc **OLIMPIADA BIBLICĂ**, faza pe Biserică

Daniel
Tămășan

Biruțian
Claudiu Raul

Ioana
Popovici

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252

Web: www.biruinta.ro

E-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B